

кият грък се канеше да почне смъртен двубой с латинските пришълци и да възтанови стария Визанс? И тази подкрепа трябваше да му я даде той, сам българският цар? Невъзможно. Тогава? Да отиде на помощ на латините. А ако Комнен и Ватаци се съюзят против тях? Можеше ли България да отстои на страшните наемни пълчища на Епир, докато Никея щеше да смрази помощта на Константиновград, а след това да присъедини усилията си към тия на Комнен. Дръзко бе и безумно да се играе с опасността. Да отиде с Епир против латините? А Венгрия? И каква ли полза да се лее българска кръв, за да вземе кир Тодор Константиновград? Още по-малка полза да се хабят български сили, за да се запази Константиновград за Роберт, или Ватаци. Нека си блъскат главите сами! Комуто е нужен Константиновград - да си го вземе! Българите нямаше да пролеят нито капка кръв за чужди изгоди. Кир Тодор искаше приятелство, договор за мир, искаше да си осигури неговото благоразположение, ако не неговата помощ. Добре. Той щеше да му даде думата си - за мир и добросъседство. И нищо повече.

Ала внезапно остра мъка сви сърцето му. Все пак, той трябваше да даде нещо повече. Дъщеря си Мария.

Иоан Асен спря стъпките си, скръсти ръце, обочи чело. Бедното дете. То щеше да бъде изкупителната жертва. Защото без този брачен договор, думата на кир Тодор щеше да бъде лесно нарушима. А Асен имаше нужда от траен мир на южната си граница, докато дойде очакваният час за вековната разплата. Той затвори очи, дълбоко въздъхна.

Една лека длан докосна челото му. Той мълчаливо разгърна ръце, облегна се връз верното и преданно рамо на тая, която най-добре разбираше тревогата и съмненията му:

- Анна... - въздъхна едва чуто той.

Тя продължи да гали морното му чело. Тихи сълзи обливаха лицето й, падаха връз тъмните къдри на които грижите и годините бяха